

כתובות יג:ט – נדרים א:א

פרק יג : משנה ט

שנים שהוציאו שטר חוב זה על זה, **אדמון** אומר, אלו הייתי חייב לך, כיצד אתה לזה מפני. **וחכמים** אומרים, זה גובה שטר חובו וזה גובה שטר חובו.

פרק יג : משנה י

שלש ארצות לנשואין, יהודה, ועבר הירדן, והגליל. אין מוציאין מעיר לעיר ומכרד לכרד. אבל באותה הארץ, מוציאין מעיר לעיר ומכרד לכרד, אבל לא מעיר לכרד ולא מכרד לעיר. מוציאין מנה הרעה לנה היפה, אבל לא מנה היפה לנה הרעה. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר, אף לא מנה רעה לנה יפה, מפני שהנה היפה בודק.

פרק יג : משנה יא

הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין, אחד האנשים ואחד הנשים (ואחד עבדים). נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר, נותן לה ממעות קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות קפוטקיא.

פרק א : משנה א

כל כנויי נדרים כנדרים, וחרמים כחרמים, ושבעות כשבעות, ונזירות כנזירות. האומר לחברו, מדרגני ממה, מפרשני ממה, מרחקני ממה, שאיני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מנדה אני לך, **רבי עקיבא** היה חוכד בזה להחמיר. כנדר רשעים, נדר בנזיר, ובקרבו, ובשבעה. כנדר כשרים, לא אמר כלום. כנדותם, נדר בנזיר ובקרבו.

נדריס א:ב – ב:א

פרק א : משנה ב

האומר לחברו, קונם קונח, קונס, הרי אלו כנויין לקרבן.
חרק חרף, חרף, הרי אלו כנויין לחרם.
נזיק נזיח, פזיח, הרי אלו כנויין לנזירות. שבותה, שקוקה, נדר במותא, הרי
אלו כנויין לשבועה.

פרק א : משנה ג

האומר לא חלין לא אכל לך, לא כשר, ולא דכי, טהור, וטמא, נותר, ופגול,
אסור. באמרא, כדירין, כעצים, כאשים, כמזבח, כהיכל, כירושלים, נדר
באחד מכל משמשי המזבח, אף על פי שלא הזכיר קרבן, הרי זה נדר
בקרבן. **רבי יהודה** אומר, האומר ירושלים, לא אמר כלום.

פרק א : משנה ד

האומר, קרבן, עולה, מנחה, חטאת, תודה, שלמים שאיני אוכל לך, אסור.
רבי יהודה מתיר. הקרבן, בקרבן, קרבן שאכל לך, אסור.
לקרבן לא אכל לך, **רבי מאיר** אומר. האומר לחברו, קונם פי המדבר עמך,
ידי עושה עמך, רגלי מהלכת עמך, אסור.

פרק ב : משנה א

ואלו מתרין. חלין שאכל לך, כבשר חזיר, כעבודה זרה, כעורות לבובין,
כנבלות, כטרפות, כשקצים, כרמשים, כחלת אהרן וכתרומתו, מתר.
האומר לאשתו, הרי את עלי באמא, פותחין לו פתח ממקום אחר, שלא
יקל ראשו לכך.
קונם שאיני ישן, שאיני מדבר, שאיני מהלך, האומר לאשתו, קונם שאיני
משמשך, הרי זה בלא יחל דברו. שבועה שאיני ישן, שאיני מדבר, שאיני
מהלך, אסור.

נדרים ב:ב – ב:ה

פרק ב : משנה ב

קָרְבָּן לֹא אָכַל לֶךְ, קָרְבָּן שְׂאֵכַל לֶךְ, לֹא קָרְבָּן לֹא אָכַל לֶךְ, מִתֵּר.
שְׁבוּעָה לֹא אָכַל לֶךְ, שְׁבוּעָה שְׂאֵכַל לֶךְ, לֹא שְׁבוּעָה לֹא אָכַל לֶךְ, אָסוּר.
זֶה חֵמֶר בְּשְׁבוּעוֹת מִבְּנֵדְרִים. וְחֵמֶר בְּנֵדְרִים מִבְּשְׁבוּעוֹת, כִּיצַד, אָמַר, קוֹנֵם
סָכָה שְׂאֵנִי עוֹשֶׂה, לוֹלֵב שְׂאֵנִי נוֹטֵל, תִּפְלִין שְׂאֵנִי מְנִיחַ, בְּנֵדְרִים אָסוּר,
בְּשְׁבוּעוֹת מִתֵּר, שְׂאִין נִשְׁבָּעִין לַעֲבֹד עַל הַמִּצּוֹת.

פרק ב : משנה ג

יֵשׁ נֶדֶר בְּתוֹךְ נֶדֶר, וְאִין שְׁבוּעָה בְּתוֹךְ שְׁבוּעָה. כִּיצַד, אָמַר הָרִינִי נֹזֵיר אִם
אָכַל, הָרִינִי נֹזֵיר אִם אָכַל, וְאָכַל, חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
שְׁבוּעָה שְׁלֹא אָכַל, שְׁבוּעָה שְׁלֹא אָכַל, וְאָכַל, אִינוּ חֵיב אֶלָּא אַחַת.

פרק ב : משנה ד

סֵתֵם נֵדְרִים לְהַחֲמִיר, וּפְרוּשִׁם לְהַקֵּל. כִּיצַד, אָמַר הָרִי עָלַי כְּבִשָּׁר מְלִיחַ,
כִּיִּין נִסָּד, אִם שֶׁל שָׁמִים נֶדֶר, אָסוּר.
אִם שֶׁל עֲבוּדָה זֹרֶה נֶדֶר, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אָסוּר.
הָרִי עָלַי כְּחֶרֶם, אִם כְּחֶרֶם שֶׁל שָׁמִים, אָסוּר. וְאִם כְּחֶרֶם שֶׁל כְּהֻנִּים, מִתֵּר.
וְאִם סֵתֵם, אָסוּר. הָרִי עָלַי כְּמַעֲשֵׂר, אִם כְּמַעֲשֵׂר בַּהֲמָה נֶדֶר, אָסוּר. וְאִם שֶׁל
גֶּרֶן, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אָסוּר. הָרִי עָלַי כְּתְרוּמָה, אִם כְּתְרוּמַת הַלִּשְׁכָּה נֶדֶר,
אָסוּר. וְאִם שֶׁל גֶּרֶן, מִתֵּר. וְאִם סֵתֵם, אָסוּר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, סֵתֵם תְּרוּמָה בִּיהוּדָה אָסוּרָה, בְּגִלְלִי מִתֵּרָת, שְׂאִין אֲנָשִׁי גִלְלִי מִכִּירִין
אֶת תְּרוּמַת הַלִּשְׁכָּה. סֵתֵם חֶרֶמִים, בִּיהוּדָה מִתֵּרִין, וּבְגִלְלִי אָסוּרִין, שְׂאִין
אֲנָשִׁי גִלְלִי מִכִּירִין אֶת חֶרְמֵי הַכְּהֻנִּים.

פרק ב : משנה ה

נֶדֶר בְּחֶרֶם וְאָמַר, לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בְּחֶרְמוֹ שֶׁל יָם. בְּקָרְבָּן, וְאָמַר, לֹא נִדְרָתִי
אֶלָּא בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁל מַלְכִּים. הָרִי עֲצָמֵי קָרְבָּן, וְאָמַר, לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בְּעֶצֶם
שֶׁהִנַּחֲתִי לִי לִהְיוֹת נוֹדֵר בּוֹ.
קוֹנֵם אֲשֶׁתִּי נֶהְנִית לִי, וְאָמַר לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בְּאִשְׁתִּי הָרִאשׁוֹנָה שֶׁגִּרְשָׁתִּי,
עַל כָּלֵן אִין נִשְׁאָלִים לָהֶם. וְאִם נִשְׁאָלוּ, עוֹנְשִׁין אוֹתוֹן וּמַחֲמִירִין עֲלֵיהוֹ, דְּבָרֵי
רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, פּוֹתֵחִין לָהֶם פֶּתַח מְקוֹמוֹ אַחֵר, וּמְלַמְּדִים
אוֹתוֹן כְּדִי שְׁלֹא יִנְהַגוּ קִלּוֹת רֹאשׁ בְּנֵדְרִים.

נדריים ג:א – ג:ד

פרק ג : משנה א

אַרְבַּעַה נְדָרִים הִתִּירוּ חֲכָמִים, נְדָרֵי זְרוּזִין, וְנְדָרֵי הִבָּאִי, וְנְדָרֵי שְׁגָגוֹת, וְנְדָרֵי אָנָּסִים.
נְדָרֵי זְרוּזִין, כִּיצַד. הִיָּה מוֹכֵר חֶפֶץ וְאָמַר, קוֹנֵם שְׂאִינִי פּוֹחַת לָךְ מִן הַסֵּלַע, וְהָלָה אֹמֵר, קוֹנֵם שְׂאִינִי מוֹסִיף לָךְ עַל הַשֶּׁקֶל, שְׁנִיָּהּ רֹצִין בְּשִׁלְשָׁה דִּנָּרִין. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב** אֹמֵר, אִף הָרוּצָה לְהַדִּיר אֶת חֲבֵרוֹ שִׂיאֲכָל אֶצְלוֹ, אֹמֵר, כָּל נֶדֶר שְׂאִנִּי עֲתִיד לָדֹר הוּא בָטָל, וּבִלְבָד שִׁיָּהָ זָכוֹר בְּשַׁעַת הַנֶּדֶר.

פרק ג : משנה ב

נְדָרֵי הִבָּאִי, אָמַר, קוֹנֵם אִם לֹא רָאִיתִי בַדֶּרֶךְ הַזֶּה כִּיּוֹצְאִי מִצָּרִים, אִם לֹא רָאִיתִי נָחַשׁ בְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד.
נְדָרֵי שְׁגָגוֹת, אִם אֲכָלְתִּי וְאִם שָׁתִיתִי, וְנִזְכָּר שֶׁאֲכָל וְשָׁתָה.
שְׂאִנִּי אוֹכֵל וְשְׂאִנִּי שׁוֹתָה, וְשָׁכַח וְאָכַל וְשָׁתָה.
אָמַר, קוֹנֵם אֲשֶׁתִּי נְהִינִית לִי, שְׁגָנְבָה אֶת כִּיסִּי וְשֶׁהִכְתָּה אֶת בְּנִי, וְנוֹדַע שֶׁלֹּא הִכְתָּה וְנוֹדַע שֶׁלֹּא גָנְבָתָה.
רָאָה אוֹתָן אוֹכְלִים תְּאֲנִים וְאָמַר, הֲרִי עָלֵיכֶם קָרְבָּן, וְנִמְצְאוּ אֲבִיו וְאֶחָיו, וְהָיוּ עֹמְהוֹן אַחֲרֵים, **בֵּית שְׁמַאי** אֹמְרִים, הֵן מִתְּרִין וְמָה שֶׁעֹמְהוֹן אֲסוּרִין. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִתְּרִין.

פרק ג : משנה ג

נְדָרֵי אָנָּסִים, הִדִּירוּ חֲבֵרוֹ שִׂיאֲכָל אֶצְלוֹ, וְחָלָה הוּא אוֹ שֶׁחָלָה בְּנוֹ אוֹ שֶׁעָכְבוּ נֶהָר, הֲרִי אֵלּוּ נְדָרֵי אָנָּסִין.

פרק ג : משנה ד

נוֹדְרִין לְהִרְגִּין וּלְחַרְמִין וּלְמוֹכָסִין שֶׁהִיא תְּרוּמָה אִף עַל פִּי שְׂאִינָה תְּרוּמָה, שֶׁהֵן שֶׁל בֵּית הַמִּלֶּךְ אִף עַל פִּי שְׂאִינָן שֶׁל בֵּית הַמִּלֶּךְ.
בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, בְּכָל נוֹדְרִין, חוּץ מִבְּשִׁבוּעָה. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, אִף בְּשִׁבוּעָה.
בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, לֹא יִפְתַּח לוֹ בְּנֶדֶר. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, אִף יִפְתַּח לוֹ.
בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, בְּמָה שֶׁהוּא מְדִירוֹ. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, אִף בְּמָה שֶׁאִינוֹ מְדִירוֹ.

כִּיצַד, אָמְרוּ לוֹ, אָמֹר קֹנֶם אִשְׁתִּי נְהִיט לִי, וְאָמֹר קֹנֶם אִשְׁתִּי וּבְנֵי
נְהִינִן לִי, בֵּית שְׂפָאִי אֹמְרִים, אִשְׁתּוֹ מְתָרֶת וּבְנָיו אֶסְוִרִין. וּבֵית הַלֵּל
אֹמְרִים, אֵלֹו וְאֵלֹו מְתָרִין:

כתובות יג:ה – יג:ח

פרק יג : משנה ה

הפוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל, תשב עד שילבין ראשה.
אדמון אומר, יכולה היא שתאמר, אלו אני פסקתי לעצמי, אשב עד שילבין ראשי. עכשיו שאבא פסק עלי, מה אני יכולה לעשות, או כנס או פטר.
אמר **רבן גמליאל**, רואה אני את דברי אדמון.

פרק יג : משנה ו

העויר על השדה והוא חתום עליה בעד, אדמון אומר, יכול הוא שיאמר, השני נח לי והראשון קשה הימנו.
וחכמים אומרים, אבד את זכותו. עשאה סימן לאחר, אבד את זכותו.

פרק יג : משנה ז

מי שהלך למדינת הים ואבדה דרך שדהו, **אדמון** אומר, ילך בקצרה.
וחכמים אומרים, יקנה לו דרך במאה מנה, או יפרח באויר.

פרק יג : משנה ח

המוציא שטר חוב על חברו, והלה הוציא שמכר לו את השדה, **אדמון** אומר, יכול הוא שיאמר, אלו הייתי חיב לך, היה לך להפרע את שלך בשמכרת לי את השדה. **וחכמים** אומרים, זה היה פקח שמכר לו את הקרקע, מפני שהוא יכול למשכנו.

כתובות יג:ט – נדרים א:א

פרק יג : משנה ט

שְׁנַיִם שֶׁהוֹצִיאוּ שְׁטֵר חוֹב זֶה עַל זֶה, אֶדְמוֹן אֹמֵר, אֱלוֹ הֵייתִי חַיֵּב לָךְ, כִּי־צַד אֶתָּה לָוֶה מִפְּנֵי. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, זֶה גֹבֶה שְׁטֵר חֹבּוֹ וְזֶה גֹבֶה שְׁטֵר חֹבּוֹ.

פרק יג : משנה י

שֶׁלֹש אֲרָצוֹת לְנִשְׁוֹאִין, יְהוּדָה, וְעֵבֶר הִירְדֵן, וְהַגָּלִיל. אִין מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכְרָד לְכְרָד. אֲבָל בְּאוֹתָהּ הָאָרֶץ, מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר וּמִכְרָד לְכְרָד, אֲבָל לֹא מַעִיר לְכְרָד וְלֹא מִכְרָד לְעִיר. מוֹצִיאִין מִנּוּה הָרְעָה לְנֻה הִיפָּה, אֲבָל לֹא מִנּוּה הִיפָּה לְנֻה הָרְעָה. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר, אִף לֹא מִנּוּה רְעָה לְנֻה יִפָּה, מִפְּנֵי שֶׁהִנּוּה הִיפָּה בּוֹדֵק.

פרק יג : משנה יא

הַכֹּל מַעֲלִין לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין. הַכֹּל מַעֲלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאִין הַכֹּל מוֹצִיאִין, אֶחָד הָאֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנָּשִׁים (וְאֶחָד עֲבָדִים). נָשָׂא אִשָּׁה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, נֹתֵן לָהּ מַמְעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגֵרְשָׁה בְּקֻטְסָא, נֹתֵן לָהּ מַמְעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקֻטְסָא וְגֵרְשָׁה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, נֹתֵן לָהּ מַמְעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר, נֹתֵן לָהּ מַמְעוֹת קֻטְסָא. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקֻטְסָא וְגֵרְשָׁה בְּקֻטְסָא, נֹתֵן לָהּ מַמְעוֹת קֻטְסָא.

פרק א : משנה א

כָּל כְּנוּיֵי נְדָרִים כְּנֻדָּרִים, וְחֻרְמִים כְּחֻרְמִים, וְשָׁבוּעוֹת כְּשָׁבוּעוֹת, וְנִזְיוֹת כְּנִזְיוֹת. הָאֹמֵר לְחֻבְרוֹ, מִדְּרָגִי מִמֶּדֶה, מִפְּרָשְׁנִי מִמֶּדֶה, מִרְחֻקִּי מִמֶּדֶה, שְׂאִינִי אוֹכֵל לָךְ, שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, אָסוּר. מִנְדָּה אֲנִי לָךְ, רַבִּי עֲקִיבָא הֵיךְ חוֹכֵד בְּזֶה לְהַחְמִיר. כְּנֻדָּרִי רְשָׁעִים, נִדָּר בְּנִזִּיר, וּבִקְרָבָן, וּבְשָׁבוּעָה. כְּנֻדָּרִי כְּשָׁרִים, לֹא אֶמַר כְּלוּם. כְּנֻדָּבוֹתָם, נִדָּר בְּנִזִּיר וּבִקְרָבָן.

נדריִם גֵּה – גֵּחַ

פרק ג: משנה ה

הָרִי נְטִיעוֹת הָאֵלוֹ קָרְבָּן אִם אֵינֶן נִקְצָצוֹת, טְלִית זֶה קָרְבָּן אִם אֵינָהּ נִשְׂרָפֶת,
יֵשׁ לָהֶן פְּדִיוֹן. הָרִי נְטִיעוֹת הָאֵלוֹ קָרְבָּן עַד שִׁיקָצָצוֹ, טְלִית זֶה קָרְבָּן עַד
שִׁתְּשָׂרָף, אֵין לָהֶם פְּדִיוֹן:

פרק ג: משנה ו

הַנוֹדֵר מִיִּזְרֵדִי הֵיֵם, מִתֵּר בְּיוֹשְׁבֵי הַיִּבְשָׁה. מִיִּזְשָׁבִי הַיִּבְשָׁה, אָסוּר בְּיִזְרֵדִי
הֵיֵם, שְׂיִזְרֵדִי הֵיֵם בְּכָלֹל יוֹשְׁבֵי הַיִּבְשָׁה. לֹא כָּאֵלוֹ שֶׁהוֹלְכִין מַעֲכֹפוֹ לִיָּפוֹ, אֶלֶּא
בְּמִי שֶׁדִּרְכּוֹ לִפְרֹשׁ:

פרק ג: משנה ז

הַנוֹדֵר מִרֹּאֵי הַחֲמָה, אָסוּר אֶף בְּסוּמִין, שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלֶּא לְמִי שֶׁהַחֲמָה
רוֹאֶה אוֹתוֹ:

פרק ג: משנה ח

הַנוֹדֵר מִשְׁחֹרֵי הָרֹאשׁ, אָסוּר בְּקִרְחִין וּבִבְעָלִי שִׁיבוֹת, וּמִתֵּר בְּנָשִׁים
וּבְקֻטָּנִים, שֶׁאֵין נִקְרְאִין שְׁחֹרֵי הָרֹאשׁ אֶלֶּא אֲנָשִׁים:

נדרים ג:ט – ד:א

פרק ג: משנה ט

הנודר מן הילודים, מתר בנולדים. מן הנולדים, אסור בילודים. **רבי מאיר** מתיר אף בילודים. **וחכמים** אומרים, לא נתפון זה אלא במי שדרכו להוליד:

פרק ג: משנה י

הנודר משובתי שבת, אסור בישראל ואסור בכותים. מאוכלי שום, אסור בישראל ואסור בכותים. מעולי ירושלים, אסור בישראל ומתר בכותים:

פרק ג: משנה יא

קונם שאיני נהנה לבני נח, מתר בישראל ואסור באמות העולם. שאיני נהנה לזרע אברהם, אסור בישראל ומתר באמות העולם. שאיני נהנה לישראל, לוקח ביותר ומוכר בפחות. שישראל נהנין לי, לוקח בפחות ומוכר ביותר, אם שומעין לו.

שאיני נהנה להן והן לי, ינהה לנכרים. קונם שאיני נהנה לערלים, מתר בערלי ישראל ואסור במולי הגוים.

קונם שאיני נהנה למולים, אסור בערלי ישראל ומתר במולי הגוים, שאין הערלה קרויה אלא לשם הגוים, שנאמר (ירמיה ט) כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב, ואומר (שמואל א יז) והיה הפלשתי הערל הזה, ואומר (שמואל ב א) פן תשמחנה בנות פלשתים, פן תעלזנה בנות הערלים.

רבי אלעזר בן עזריה אומר, מאוסה ערלה שנתגנו בה הרשעים, שנאמר, כי כל הגוים ערלים.

רבי ישמעאל אומר, גדולה מילה שנכרתו עליה שלש עשרה בריתות.

רבי יוסי אומר, גדולה מילה, שדוחה את השבת החמורה.

רבי יהושע בן קרחה אומר, גדולה מילה, שלא נתלה לו למשה הצדיק עליה מלא שעה.

רבי נחמיה אומר, גדולה מילה, שדוחה את הנגעים. **רבי** אומר, גדולה מילה, שכל המצות שעשה אברהם אבינו לא נקרא שלם, עד שמל, שנאמר (בראשית יז), התהלך לפניי והיה תמים.

דבר אחר, גדולה מילה, שאלמלא היא, לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, שנאמר (ירמיה לג), כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה, חקות שמים וארץ לא שמתי:

פרק ד: משנה א

אין בין המִדֵּר הַנָּאָה מַחְבֵּרוֹ לַמִּדֵּר הַיָּמִינוּ מֵאֲכָל אֶלָּא דְרִיסַת הָרֶגֶל וְכֵלִים
שֶׁאֵין עוֹשִׂין בָּהֶן אֲכָל נֶפֶשׁ. הַמִּדֵּר מֵאֲכָל מַחְבֵּרוֹ, לֹא יִשְׁאִילֵנוּ נֶפֶה וּכְבֵּרָה
וְרָחִים וְתִנּוּר, אֲבָל מִשְׁאִיל לוֹ חֲלוּק וְטַבַּעַת וְטִלִּית וְנִזְמִים, וְכָל דָּבָר שֶׁאֵין
עוֹשִׂין בוֹ אֲכָל נֶפֶשׁ. מְקוֹם שֶׁמִּשְׁכִּירִין כִּיּוֹצֵא בָּהֶן, אָסוּר:

נדריִם ד:ב – ד:ה

פרק ד: משנה ב

הַמְדִּיר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ, שׁוֹקֵל אֶת שְׁקָלוֹ, וּפּוֹרֵעַ אֶת חֹבּוֹ, וּמַחְזִיר לוֹ אֶת אֲבֵדָתוֹ. מְקוֹם שְׁנוּטְלִין עָלֶיהָ שָׂכָר, תַּפּוּל הַנָּאָה לְהַקְדִּישׁ:

פרק ד: משנה ג

וְתוֹרֵם אֶת תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשָׂרוֹתָיו לְדַעְתּוֹ. וּמִקְרִיב עָלָיו קִנִּי זָבִין, קִנִּי זָבוֹת, קִנִּי יוֹלָדוֹת, חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת, וּמִלְמָדוֹ מִדְּרָשׁ, הֶלְכוֹת וְאַגָּדוֹת, אֲבָל לֹא יִלְמְדֵנוּ מִקְרָא.

אֲבָל מִלְמָד הוּא אֶת בְּנָיו (וְאֶת בְּנוֹתָיו) מִקְרָא, וְזֶן אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בְּנָיו אִף עַל פִּי שֶׁהוּא חַיֵּב בְּמִזְנוּתֵיהֶם.

וְלֹא יִזּוֹן אֶת בְּהֶמְתּוֹ בֵּין טִמְאָה בֵּין טְהוֹרָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, זֶן אֶת הַטִּמְאָה, וְאִינוֹ זֶן אֶת הַטְּהוֹרָה. אָמְרוּ לוֹ, מָה בֵּין טִמְאָה לַטְּהוֹרָה. אָמַר לָהֶן, שֶׁהַטְּהוֹרָה נִפְשָׁה לְשָׁמַיִם וְגוֹפָה שָׁלוֹ, וְהַטִּמְאָה נִפְשָׁה וְגוֹפָה לְשָׁמַיִם. אָמְרוּ לוֹ, אִף הַטִּמְאָה נִפְשָׁה לְשָׁמַיִם וְגוֹפָה שָׁלוֹ, שְׂאֵם יִרְצָה, הֲרִי הוּא מוֹכְרָה לְגוֹיִם אוֹ מֵאֲכִילָה לְכָלֵבִים:

פרק ד: משנה ד

הַמְדִּיר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ וְנִכְנַס לְבִקְרוֹ, עוֹמֵד, אֲבָל לֹא יוֹשֵׁב. וּמִרְפָּאָהוּ רְפוּאָת נֶפֶשׁ, אֲבָל לֹא רְפוּאָת מָמוֹן. וְרוֹחֵץ עִמּוֹ בְּאַמְבִּטֵי גְדוּלָּה, אֲבָל לֹא בְּקִטְנָה. וְיִשֵּׁן עִמּוֹ בְּמִטָּה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בִּימּוֹת הַחֲמָה, אֲבָל לֹא בִימּוֹת הַגְּשָׁמִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִהֲנִהוּ. וּמִסֵּב עִמּוֹ עַל הַמִּטָּה, וְאוֹכֵל עִמּוֹ עַל הַשְּׁלֶחָן, אֲבָל לֹא מִן הַתְּמָחוּי, אֲבָל אוֹכֵל הוּא עִמּוֹ מִן הַתְּמָחוּי הַחוּזֵר. לֹא יֹאכֵל עִמּוֹ מִן הָאֵבוֹס שֶׁלִּפְנֵי הַפּוֹעֲלִים, וְלֹא יַעֲשֶׂה עִמּוֹ בְּאִמּוֹ, דְּבִרֵּי **רַבִּי מֵאִיר**. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עוֹשֶׂה הוּא בְּרִחוּק מִמֶּנּוּ:

פרק ד: משנה ה

הַמְדָּר הַנָּאָה מִחֲבָרוּ לִפְנֵי שְׂבִיעִית, לֹא יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, וְאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַנוֹטוֹת. וּבְשְׂבִיעִית אִינוֹ יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, אֲבָל אוֹכֵל הוּא מִן (הַנְּטִיעוֹת) הַנוֹטוֹת.
נֶדֶר הַיָּמֵנוּ מֵאֲכָל לִפְנֵי שְׂבִיעִית, יוֹרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, וְאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַפְּרוֹת. וּבְשְׂבִיעִית, יוֹרֵד וְאוֹכֵל:

נדרים דו –ה:א

פרק ד: משנה ו

הַמֵּדֵר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ, לֹא יִשְׁאִילֵנוּ וְלֹא יִשְׁאֲלֵנוּ מִמֶּנּוּ. לֹא יִלְוֵנוּ וְלֹא יִלְוֶה מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִמְכֹּר לוֹ וְלֹא יִקַּח מִמֶּנּוּ.
אָמַר לוֹ, הַשְׁאִילֵנִי פֶּרֶתְךָ. אָמַר לוֹ, אֵינָה פְּנוּיָה. אָמַר קוֹנֵם שְׂדֵי שְׂאֲנִי
חוֹרֵשׁ בָּהּ לְעוֹלָם, אִם הִיא דֶּרֶכּוֹ לְחֵרוֹשׁ, הוּא אָסוּר וְכָל אָדָם מִתְּרִין אִם
אֵין דֶּרֶכּוֹ לְחֵרוֹשׁ, הוּא וְכָל אָדָם אָסוּרִין:

פרק ד: משנה ז

הַמֵּדֵר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ וְאֵין לוֹ מָה יֹאכֵל, הוֹלֵךְ אֶצֶל הַחֲנוּנִי וְאוֹמֵר, אִישׁ
פְּלוּנִי מֵדֵר מִמֶּנִּי הַנָּאָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֶעֱשֶׂה, וְהוּא נוֹתֵן לוֹ וּבָא וְנוֹטֵל
מִזֶּה.
הִיא בֵּיתוֹ לְבָנוֹת, גִּידְרוּ לְגִדּוֹר, שָׂדֶהוּ לְקִצּוֹר, הוֹלֵךְ אֶצֶל הַפּוֹעֲלִים וְאוֹמֵר,
אִישׁ פְּלוּנִי מֵדֵר מִמֶּנִּי הַנָּאָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֶעֱשֶׂה. הֵם עוֹשִׂין עִמּוֹ,
וּבָאִין וְנוֹטְלִין שְׂכָר מִזֶּה:

פרק ד: משנה ח

הֵיוּ מְהֻלְכִין בְּדֶרֶךְ, וְאֵין לוֹ מָה יֹאכֵל, נוֹתֵן לְאַחֵר לְשׁוּם מִתְּנָה וְהָלָה מִתֵּר
בָּהּ. אִם אֵין עִמָּהֶם אַחֵר, מְנִיחַ עַל הַסֵּלַע אוֹ עַל הַגֶּדֶר וְאוֹמֵר, הִרִי הוֹ
מִפְקָרִים לְכָל מִי שִׁיֶּחֱפֹץ, וְהָלָה נוֹטֵל וְאוֹכֵל. **וְרַבִּי יוֹסִי** אוֹסֵר:

פרק ה: משנה א

הַשְׁתַּפִּין שֶׁנִּדְּרוּ הַנָּאָה זֶה מִזֶּה, אָסוּרִין לִכְנֹס לְחֶצֶר. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב**
אוֹמֵר, זֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ וְזֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ. וּשְׁנֵיהֶם אָסוּרִים לְהַעֲמִיד
שָׁם רַחִים וְתִנּוֹר וּלְגַדֵּל תְּרִנְגוּלִים.
הִיא אֶחָד מֵהֶם מֵדֵר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ, לֹא יִכְנֹס לְחֶצֶר. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב**
אוֹמֵר, יָכוֹל הוּא לֹמֵר לוֹ, לְתוֹךְ שְׁלִי אֲנִי נִכְנָס וְאֵינִי נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלָךְ.
וְכוֹפִין אֶת הַנוֹדֵר לְמִכּוֹר אֶת חֻלְקוֹ:

נדרים ה:ב – ה:ה

פרק ה: משנה ב

הִיָּה אֶחָד מִן הַשּׁוֹק מְדַר מֵאֶחָד מֵהֶם הִנָּאָה, לֹא יִכָּנֵס לְחֶצֶר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר, יָכוֹל הוּא לֹמַר לוֹ, לְתוֹךְ שֶׁל חֶבְרֶה אֲנִי נִכְנָס, וְאִינִי נִכְנָס
לְתוֹךְ שְׁלֹךְ:

פרק ה: משנה ג

הַמְדַר הִנָּאָה מִחִבְרוֹ, וְיֵשׁ לוֹ מֵרַחֵץ וּבֵית הַבַּד מִשְׁפָּרִים בְּעִיר, אִם יֵשׁ לוֹ
בֵּהוֹן תְּפִיסַת יָד, אָסוּר. אִין לוֹ בֵּהוֹן תְּפִיסַת יָד, מֵתָר.
הָאוֹמֵר לְחִבְרוֹ קוֹנֵם לְבֵיתָהּ שְׁאֲנִי נִכְנָס וְשִׁדָּד שְׁאֲנִי לֹקַח, מֵת אוֹ שְׁמֹכְרוֹ
לְאַחֵר, מֵתָר.
קוֹנֵם לְבֵית זֶה שְׁאֲנִי נִכְנָס, שְׁדָה זֶה שְׁאֲנִי לֹקַח, מֵת אוֹ שְׁמֹכְרוֹ לְאַחֵר,
אָסוּר:

פרק ה: משנה ד

הָרִינִי עֲלִידָה חֶרֶם, הַמְדַר אָסוּר. הָרִי אֶת עָלִי חֶרֶם, הַנּוֹדֵר אָסוּר. הָרִינִי עֲלִידָה
וְאֶת עָלִי, שְׁנִיָּהֶם אָסוּרִין.
וְשְׁנִיָּהֶם מֵתָרִין בְּדָבָר שֶׁל עוֹלֵי בָּבֶל, וְאָסוּרִין בְּדָבָר שֶׁל אוֹתָהּ הָעִיר:

פרק ה: משנה ה

וְאִיזְהוּ דָּבָר שֶׁל עוֹלֵי בָּבֶל, כְּגוֹן הָר הַבֵּית וְהָעֲזָרוֹת וְהַבּוֹר שֶׁבְּאַמְצַע הַדֶּרֶךְ.
וְאִיזְהוּ דָּבָר שֶׁל אוֹתָהּ הָעִיר, כְּגוֹן הָרַחֲבָה וְהַמֵּרְחָץ, וּבֵית הַכְּנֶסֶת וְהַתְּבָה
וְהַסְּפָרִים. וְהַכּוֹתֵב חֲלָקוֹ לְנָשִׂיא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אֶחָד כּוֹתֵב לְנָשִׂיא וְאֶחָד
כּוֹתֵב לְהַדְיוּט.
מָה בֵּין כּוֹתֵב לְנָשִׂיא לְכּוֹתֵב לְהַדְיוּט, שֶׁהַכּוֹתֵב לְנָשִׂיא אֵינוֹ צָרִיד לְזִכּוֹת.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים, אֶחָד זֶה וְאֶחָד זֶה צָרִיכִין לְזִכּוֹת. לֹא דִבְרוּ בְּנָשִׂיא אֶלָּא
בַּהוֹה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִין אֲנָשִׁי גָלִיל צָרִיכִין לְכָתוֹב, שֶׁכָּבֶר כָּתְבוּ אֲבוֹתֵיהֶם עַל
יָדֵיהֶם:

נדרים ה:ו – ו:ג

פרק ה: משנה ו

הַמְדָּר הֵנָּה מַחֲבֵרוֹ וְאִין לוֹ מָה יֵאָכֵל, נוֹתְנוֹ לְאַחַר לְשׁוֹם מִתְּנָה, וְהִלָּה מִתָּר בָּהּ.
מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד בְּבֵית חוּרוֹן שֶׁהָיָה אָבִיו מְדָר הַיָּמָנוּ הֵנָּה, וְהָיָה מְשִׂיא אֶת בְּנוֹ, וְאָמַר לְחֻבְרוֹ, חָצֵר וְסִעוּדָה נְתוּנִים לָךְ בְּמִתְנָה, וְאִין לְפָנֶיךָ אֵלָּא כְּדִי שְׂבִיא אָבָא וְיֵאָכֵל עִמָּנוּ בְּסִעוּדָה.
אָמַר לוֹ, אִם שְׁלִי הֵם, הֲרִי הֵם מְקַדְשִׁין לְשָׁמַיִם. אָמַר לוֹ, לֹא נִתְּתִי אֶת שְׁלִי שֶׁתְּקַדִּישׁ לְשָׁמַיִם.
אָמַר לוֹ, לֹא נִתְּתִי לִי אֶת שְׁלֹךְ אֵלָּא שֶׁתֵּהָא אִתָּה וְאָבִיךָ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וּמִתְרַצִּים זֶה לָזֶה, וְיֵהָא עֹון תְּלוּי בְּרָאשׁוֹ.
וְכִשְׁבָּא דְּבֵר לְפָנֶי **חֲכָמִים**, אָמְרוּ, כֹּל מִתְנָה שְׂאִינָה שְׂאִם הַקְּדִישָׁה אִינָה מְקַדֶּשֶׁת, אִינָה מִתְנָה:

פרק ו: משנה א

הַנּוֹדֵר מִן הַמִּבְשָׁל, מִתָּר בְּצָלִי וּבְשָׁלוֹק. אָמַר קוֹנָם תִּבְשִׁיל שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּמַעֲשֶׂה קִדְרָה רַךְ, וּמִתָּר בְּעֵבָה וּמִתָּר בְּבִיצַת טְרִמִּיטָא, וּבְדִלְעַת הַרְמוּצָה:

פרק ו: משנה ב

הַנּוֹדֵר מִמַּעֲשֶׂה קִדְרָה, אִינוֹ אָסוּר אֵלָּא מִמַּעֲשֶׂה רִתְחָתָה. אָמַר, קוֹנָם הַיּוֹרֵד לְקִדְרָה שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּכָל הַמִּתְבַּשְּׁלִין בְּקִדְרָה:

פרק ו: משנה ג

מִן הַכָּבוֹשׁ, אִינוֹ אָסוּר אֵלָּא מִן הַכָּבוֹשׁ שֶׁל יָרֵק. כָּבוֹשׁ שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּכָל הַכָּבוֹשִׁים.
מִן הַשָּׁלוֹק, אִינוֹ אָסוּר אֵלָּא מִן הַשָּׁלוֹק שֶׁל בֶּשֶׂר. שָׁלוֹק שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּכָל הַשָּׁלָקִים.
מִן הַצָּלִי, אִינוֹ אָסוּר אֵלָּא מִן הַצָּלִי שֶׁל בֶּשֶׂר, דְּבָרֵי **רַבִּי יְהוּדָה**. צָלִי שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּכָל הַצָּלוּיִים.
מִן הַמְּלִיחַ, אִינוֹ אָסוּר אֵלָּא מִן הַמְּלִיחַ שֶׁל דָּג. מְלִיחַ שְׂאִינִי טוֹעִם, אָסוּר בְּכָל הַמְּלוּחִים:

נדרים ו:ד – ו:ז

פרק ו: משנה ד

דג דגים שאיני טועם, אסור בהן, בין גדולים בין קטנים, בין מלוחין בין טפלין, בין חזין בין מבשלין, ומתיר בטריית טרופה ובציר. הנודר מן הצחנה, אסור בטריית טרופה, ומתיר בציר ובמרקס. הנודר מטריית טרופה, אסור בציר ובמרקס:

פרק ו: משנה ה

הנודר מן החלב, מתיר בקום. **ורבי יוסי** אוסר. מן הקום, מתיר בחלב. **אבא שאול** אומר, הנודר מן הגבינה, אסור בה בין מלוחה בין טפלה:

פרק ו: משנה ו

הנודר מן הבשר, מתיר ברטב ובקיפה. **ורבי יהודה** אוסר. אמר **רבי יהודה**, מעשה ואסר עלי **רבי טרפון** ביצים שנתבשלו עמו. אמרו לו, וכן הדבר, אימתי, בזמן שיאמר בשר זה עלי, שהנודר מן הדבר ונתערב באחר, אם יש בו בנותן טעם, אסור:

פרק ו: משנה ז

הנודר מן היין, מתיר בתבשיל שיש בו טעם יין. אמר קונם יין זה שאיני טועם, ונפל לתבשיל, אם יש בו בנותן טעם, הרי זה אסור. הנודר מן הענבים, מתיר ביין. מן הזיתים, מתיר בשמן. אמר קונם זיתים וענבים אלו שאיני טועם, אסור בהן וביוצא מהן:

נדריים ו:ח – ז:א

פרק ו: משנה ח

הנודר מן התמרים, מתר בדבש תמרים. מסתוניות, מתר בחמץ סתוניות. **רבי יהודה בן בתירא** אומר, כל ששם תולדתו קרויה עליו ונודר הימנו, אסור אף ביצא הימנו. **וחכמים** מתירין:

פרק ו: משנה ט

הנודר מן היין, מתר ביין תפוחים. מן השמן, מתר בשמן שמשמן. מן הדבש, מתר בדבש תמרים. מן החמץ, מתר בחמץ סתוניות. מן הכרשין, מתר בקפלוטות. מן הירק, מתר בירקות השדה, מפני שהוא שם לואי:

פרק ו: משנה י

מן הכרוב, אסור באספרגוס. מן האספרגוס, מתר בכרוב. מן הגריסים, אסור מן המקפה, **ורבי יוסי** מתיר. מן המקפה, מתר בגריסין. מן המקפה, אסור בשום, **ורבי יוסי** מתיר. מן השום, מתר במקפה. מן העדשים, אסור באשישין, **ורבי יוסי** מתיר. מן האשישים, מתר בעדשים. חטה חטים שאיני טועם, אסור בהן בין קמח בין פת. גריס גריסין שאיני טועם, אסור בהן בין חיין בין מבשלים. **רבי יהודה** אומר, קונם גריס או חטה שאיני טועם, מתר לכוס חיים:

פרק ז: משנה א

הנודר מן הירק, מתר בדלועין. **ורבי עקיבא** אוסר. אמרו לו **לרבי עקיבא**, והלא אומר אדם לשלוחו קח לי ירק והוא אומר לא מצאתי אלא דלועין. אמר להם, כן הדבר, או שמא אומר הוא לו לא מצאתי אלא קטנית, אלא שהדלועין בכלל ירק, וקטנית אינן בכלל ירק. ואסור בפול המצרי לח, ומתיר ביבש:

נדריים זב – זזה

פרק ז: משנה ב

הנוֹדֵר מִן הַדֶּגֶן, אֶסּוּר בְּפֹל הַמִּצְרֵי יָבֵשׁ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ אֶסּוּר אֶלָּא בְּחֻמֶּשֶׁת הַמִּינִין. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַנוֹדֵר מִן הַתְּבוּאָה, אֵינוֹ אֶסּוּר אֶלָּא מִחֻמֶּשֶׁת הַמִּינִין. אֲבָל הַנוֹדֵר מִן הַדֶּגֶן, אֶסּוּר בְּכָל, וּמִתֵּר בְּפָרוֹת הָאֵילָן וּבִירֶק:

פרק ז: משנה ג

הַנוֹדֵר מִן הַכֶּסֶּת, מִתֵּר בְּשֶׁק, בִּירְעָה, וּבְחֻמִּילָה. אִמֵּר קוֹנֵם צָמַר עוֹלָה עָלָי, מִתֵּר לְהַתְּכֹסוֹת בְּגוֹזֵי צָמֹר. פִּשְׁתָּן עוֹלָה עָלָי, מִתֵּר לְהַתְּכֹסוֹת בְּאַנִּיצֵי פִשְׁתָּן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַכֹּל לִפִּי הַנוֹדֵר. טָעַן וְהִזִּיעַ וְהָיָה רִיחוֹ קָשָׁה, אִמֵּר קוֹנֵם צָמַר וּפִשְׁתָּיִם עוֹלָה עָלָי, מִתֵּר לְהַתְּכֹסוֹת וְאֶסּוּר לְהַפְשִׁיל לְאַחֲרָיו:

פרק ז: משנה ד

הַנוֹדֵר מִן הַבֵּית, מִתֵּר בְּעֵלְיָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עֲלִיָּה בְּכָלֵל הַבֵּית. הַנוֹדֵר מִן הָעֵלְיָה, מִתֵּר בַּבֵּית:

פרק ז: משנה ה

הַנוֹדֵר מִן הַמָּטָה, מִתֵּר בְּדִרְגָּשׁ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, דִּרְגָּשׁ בְּכָלֵל מָטָה. הַנוֹדֵר מִן הַדִּרְגָּשׁ, מִתֵּר בְּמָטָה. הַנוֹדֵר מִן הָעִיר, מִתֵּר לִפְנֵס לְתַחוּמָהּ שֶׁל עִיר, וְאֶסּוּר לִפְנֵס לְעִבּוּרָה. אֲבָל הַנוֹדֵר מִן הַבֵּית, אֶסּוּר מִן הָאֶגֶף וּלְפָנָיִם:

נדרים ז:ז – ז:ט

פרק ז : משנה ו

קונם פרות האלו עלי, קונם הו על פי, קונם הו לפי, אסור בחלופיהו ובגדוליהו.
שאני אוכל ושאני טועם, מתר בחלופיהו ובגדוליהו, בדבר שזרעו כלה.
אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו גדולי גדולין אסורין:

פרק ז : משנה ז

האומר לאשתו, קונם מעשה ידיך עלי, קונם הו על פי, קונם הו לפי, אסור בחלופיהו ובגדוליהו.
שאני אוכל, שאני טועם, מתר בחלופיהו ובגדוליהו, בדבר שזרעו כלה.
אבל בדבר שאין זרעו כלה, אפלו גדולי גדולין אסורים:

פרק ז : משנה ח

שאת עושה איני אוכל עד הפסח, שאת עושה איני מתכסה עד הפסח, עשתה לפני הפסח, מתר לאכל ולהתכסות אחר הפסח.
שאת עושה עד הפסח איני אוכל, ושאת עושה עד הפסח איני מתכסה, עשתה לפני הפסח, אסור לאכל ולהתכסות אחר הפסח:

פרק ז : משנה ט

שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית אביך עד החג, הלכה לפני הפסח, אסורה בהנאתו עד הפסח.
אחר הפסח, בלא יחל דברו. שאת נהנית לי עד החג אם תלכי לבית אביך עד הפסח, והלכה לפני הפסח, אסורה בהנאתו עד החג, ומתרת לילך אחר הפסח:

נדרים ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

קונם יין שאני טועם היום, אינו אסור אלא עד שתחשך. שבת זו, אסור בכל השבת, ושבת שעברה. חדש זה, אסור בכל החדש, וראש חדש להבא. שנה זו, אסור בכל השנה, וראש השנה לעתיד לבא. שבוע זה, אסור בכל השבוע, ושביעית שעברה. ואם אמר יום אחד, שבת אחת, חדש אחד, שנה אחת, שבוע אחד, אסור מיום ליום:

פרק ח: משנה ב

עד הפסח, אסור עד שיגיע. עד שיהא, אסור עד שיצא. עד לפני הפסח, **רבי מאיר** אומר, אסור עד שיגיע. **רבי יוסי** אומר, אסור עד שיצא:

פרק ח: משנה ג

עד הקציר, עד הבציר, עד המסיק, אינו אסור אלא עד שיגיע. זה הכלל, כל שזמנו קבוע ואמר עד שיגיע, אסור עד שיגיע. אמר עד שיהא, אסור עד שיצא. וכל שאין זמנו קבוע, בין אמר עד שיהא, בין אמר עד שיגיע, אינו אסור אלא עד שיגיע:

פרק ח: משנה ד

עד הקיץ, עד שיהא הקיץ, עד שיתחילו העם להכניס בכלכלות. עד שיעבר הקיץ, עד שיקפלו המקצועות. עד הקציר, עד שיתחיל העם לקצר, קציר חטין אבל לא קציר שערים. הכל לפי מקום נדרו, אם היה בהר, בהר, ואם היה בבקעה, בבקעה:

נדרי ח:ה – ט:א

פרק ח: משנה ה

עד הגשמים, עד שיהיו הגשמים, עד שתד רביעה שניה.
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אומר, עד שיגיע זמנה של רביעה.
עד שיפסקו גשמים, עד שיצא ניסן כלו, דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר, עד שיעבר הפסח.
קונם יין שאיני טועם השנה, נתעברה השנה, אסור בה ובעבורה. עד
ראש אדר, עד ראש אדר הראשון. עד סוף אדר, עד סוף אדר הראשון.
רבי יהודה אומר, קונם יין שאיני טועם עד שיהא הפסח, אינו אסור
אלא עד ליל הפסח, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם
לשתות יין:

פרק ח: משנה ו

אמר קונם בשר שאיני טועם עד שיהא הצום, אינו אסור אלא עד לילי
צום, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל בשר.
רבי יוסי בנו אומר, קונם שום שאיני טועם עד שתהא שבת, אינו אסור
אלא עד לילי שבת, שלא נתכון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל
שום:

פרק ח: משנה ז

האומר לחברו קונם שאני נהנה לך אם אין אתה בא ונוטל לבגיד כור
אחד של חטין ושתי חביות של יין, הרי זה יכול להפר את נדרו שלא על
פי חכם, ויאמר לו, כלום אמרת אלא מפני כבודי, זהו כבודי.
וכן האומר לחברו קונם שאני נהנה לי אם אין אתה בא ונותן לבגיד כור
אחד של חטין ושתי חביות של יין, רבי מאיר אומר, אסור עד שיתן.
וחכמים אומרים, אף זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם, ויאמר לו,
הרי אני כאלו התקבלתי.
היו מסרבין בו לשאת בת אחותו ואמר קונם שהיא נהנית לי לעולם, וכן
המגרש את אשתו ואמר קונם אשתי נהנית לי לעולם, הרי אלו מתרות
להנות לו, שלא נתכון זה אלא לשום אישות.

הָיָה מְסָרֵב בַּחֲבֵרוֹ שִׁיאֲכַל אֶצְלוֹ, אָמַר קוֹנֵם לְבֵיתְךָ שְׂאִינִי נִכְנָס, טַפַּת
צוּנָה שְׂאִינִי טוֹעֵם לָךְ, מִתֵּר לִכְנֵס לְבֵיתוֹ וְלִשְׁתוֹת מִמֶּנּוּ צוּנָה, שְׁלֹא נִתְכַּוֵּן
זֶה אֶלֶּא לְשׁוּם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה:

פרק ט: משנה א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, פּוֹתְחִין לְאָדָם בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ. וְחֻקֵּי אוֹסְרִין.
אָמַר רַבִּי צְדוֹק, עַד שְׁפּוֹתְחִין לוֹ בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ, יִפְתָּחוּ לוֹ בְּכָבוֹד
הַמָּקוֹם, אִם כֵּן אֵין נִדְרִים.
וּמִוּדִים חֻקֵּימִים לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּדִבֵּר שֶׁיֵּינוּ לְבֵין אָבִיו וְאִמּוֹ, שְׁפּוֹתְחִין לוֹ
בְּכָבוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ:

נדריִם ט:ב – ט:ה

פרק ט: משנה ב

וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, פּוֹתֵחִין בְּנוֹלָד. וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.
כִּיצַד. אָמַר, קוֹנֵם שְׂאִינִי נֶהְנֶה לְאִישׁ פְּלוֹנִי, וְנַעֲשֶׂה סוֹפֵר, אוֹ שֶׁהָיָה מְשִׂיא
אֶת בְּנוֹ בְּקֶרֶב, וְאָמַר, אֱלוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה סוֹפֵר אוֹ שֶׁהוּא מְשִׂיא
אֶת בְּנוֹ בְּקֶרֶב, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר.
קוֹנֵם לְבֵית זֶה שְׂאִינִי נִכְנָס, וְנַעֲשֶׂה בֵּית הַכֶּנֶסֶת, וְאָמַר, אֱלוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ
שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה בֵּית הַכֶּנֶסֶת לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מֵתִיר, וְחֲכָמִים
אוֹסְרִין:

פרק ט: משנה ג

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהוּן כְּנוֹלָד וְאִינֵן כְּנוֹלָד, וְאִין חֲכָמִים מוֹדִים
לוֹ.
כִּיצַד. אָמַר, קוֹנֵם שְׂאִינִי נוֹשֵׂא אֶת פְּלוֹנִית, שְׂאֵבִיהָ רָע. אָמְרוּ לוֹ, מָתַי אוֹ
שַׁעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה.
קוֹנֵם לְבֵית זֶה שְׂאִינִי נִכְנָס, שֶׁהַכֶּלֶב רָע בְּתוֹכוֹ אוֹ שֶׁהִנְחֹשׁ בְּתוֹכוֹ. אָמְרוּ
לוֹ, מָתַי הַכֶּלֶב אוֹ שֶׁנִּהְרַג הִנְחֹשׁ, הֲרִי הוּן כְּנוֹלָד וְאִינֵן כְּנוֹלָד, וְאִין חֲכָמִים
מוֹדִים לוֹ:

פרק ט: משנה ד

וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר פּוֹתֵחִין לוֹ מִן הַכְּתוּב שֶׁבַתּוֹרָה וְאוֹמְרִים לוֹ, אֱלוֹ הָיִיתִי
יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה עוֹבֵר עַל לֹא תִקַּם וְעַל לֹא תִטָּר (וַיִּקְרָא יט), וְעַל לֹא תִשָּׁנָא אֶת
אֲחִיד בְּלִבְבֶּךָ (שם), וְאֶהֱבֶת לְרַעֲךָ כְּמוֹד (שם), וְחִי אֲחִיד עִמּוֹד (שם כה),
שְׂמָא יַעֲנִי וְאִין אַתָּה יָכוֹל לְפָרְנָסוֹ.
אָמַר, אֱלוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא כֵן, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, הֲרִי זֶה מֵתֵיר:

פרק ט: משנה ה

פּוֹתְחִין לְאָדָם בְּכַתְּבַת אִשְׁתּוֹ.
וּמַעֲשֶׂה בְּאַחַד שְׁנֵדֵר מֵאִשְׁתּוֹ הַנָּאָה וְהִיתָה כְּתַבְתָּהּ אַרְבַּע מֵאוֹת דִּינָרִין,
וְבָא לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא וְחִיְבּוּ לָתֵן לָהּ כְּתַבְתָּהּ.
אָמַר לוֹ, רַבִּי, שְׂמֹנֶה מֵאוֹת דִּינָרִין הִנִּיחַ אָבִא, וְנָטַל אָחִי אַרְבַּע מֵאוֹת וְאֲנִי
אַרְבַּע מֵאוֹת, לֹא דִיָּה שְׁתַּטַּל הִיא מֵאֲתִים, וְאֲנִי מֵאֲתִים.
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, אֲפֹלוּ אַתָּה מוֹכֵר שְׁעָר רִאשֹׁן, אַתָּה נוֹתֵן לָהּ כְּתַבְתָּהּ.
אָמַר לוֹ, אֱלֹהֵי הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא כֵן, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, וְהִתִּירָה רַבִּי עֲקִיבָא:

נדרימ ט:ו – ט:ט

פרק ט: משנה ו

פּוֹתְחִין בְּיָמִים טוֹבִים וּבְשַׁבָּתוֹת.
בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים, אוֹתָן הַיָּמִים מִתְרִין וְשָׂאֵר כָּל הַיָּמִים אֲסוּרִין, עַד
שָׁבָא רַבִּי עֲקִיבָא וְלָמַד, שֶׁהַנֶּדֶר שֶׁהֵתֵר מִקְצָתוֹ, הֵתֵר כָּלּוֹ:

פרק ט: משנה ז

כִּי־צַד. אָמַר, קוֹנֵם שְׂאִינִי נֶהְנֶה לְכָלֶכֶם, הֵתֵר אֶחָד מֵהֶן, הֵתֵרוּ כָּלּוֹ. שְׂאִינִי
נֶהְנֶה לָזֶה וְלָזֶה, הֵתֵר הָרֵאשׁוֹן, הֵתֵרוּ כָּלּוֹ.
הֵתֵר הָאַחֲרוֹן, הָאַחֲרוֹן מִתֵּר, וְכָלּוֹ אֲסוּרִין. הֵתֵר הָאֶמְצָעִי, הֵימְנוּ וְלִמְטָה
מִתֵּר, הֵימְנוּ וְלִמְעַלָּה אֲסוּר.
שְׂאִינִי נֶהְנֶה לָזֶה קָרְבָּן וְלָזֶה קָרְבָּן, צְרִיכִין פְּתַח לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:

פרק ט: משנה ח

קוֹנֵם יֵין שְׂאִינִי טוֹעֵם, שֶׁהָיִין רַע לִמְעַיִם, אָמְרוּ לוֹ, וְהֵלֵא הַמֵּי־שֵׁן יָפָה
לִמְעַיִם, הֵתֵר בְּמֵי־שֵׁן. וְלֹא בְּמֵי־שֵׁן בְּלֶבֶד הֵתֵר, אֲלֵא בְּכָל הָיִין.
קוֹנֵם בָּצֵל שְׂאִינִי טוֹעֵם, שֶׁהַבָּצֵל רַע לֵלֵב. אָמְרוּ לוֹ, הֵלֵא הַכֶּפְרִי יָפָה לֵלֵב,
הֵתֵר בְּכֶפְרִי. וְלֹא בְּכֶפְרִי בְּלֶבֶד הֵתֵר, אֲלֵא בְּכָל הַבָּצֵלִים.
מַעֲשֵׂה הָיָה, וְהִתִּירוּ רַבִּי מֵאִיר בְּכָל הַבָּצֵלִים:

פרק ט: משנה ט

פּוֹתְחִין לְאָדָם בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וּבְכָבוֹד בְּנָיו. אוֹמְרִים לוֹ, אֱלֹהֵי הָיִיתָ יוֹדֵעַ
שֶׁלְּמַחֲרָ אוֹמְרִין עָלֶיךָ כִּדּוּם הָיָה וְסִתּוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, מִגֵּרֶשׁ אֶת נָשָׁיו, וְעַל בְּנוֹתֶיךָ
יְהִיו אוֹמְרִין בְּנוֹת גְּרוּשׁוֹת הֵן, מָה רָאִתָּה אִמּוֹן שֶׁל אֱלֹהֵי הַתְּגֵרֶשׁ, וְאָמַר, אֱלֹהֵי
הָיִיתִי יוֹדֵעַ שְׁכֵן, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, הֲרִי זֶה מִתֵּר:

נדרי טי – יג

פרק ט: משנה י

קונם שאיני נושא את פלונית כעורה, והרי היא נאה. שחורה, והרי היא לבנה. קצרה, והרי היא ארפה, מתר בה. לא מפני שהיא כעורה ונעשית נאה, שחורה ונעשית לבנה, קצרה ונעשית ארפה, אלא שהנדר טעות. ומעשה באחד שנדר מבית אחרתו הנאה, והכניסוה לבית רבי ישמעאל ויפוא. אמר לו רבי ישמעאל, בני, לזו נדרת. אמר לו, לאו. והתירו רבי ישמעאל. באותה שעה בכה רבי ישמעאל ואמר, בנות ישראל נאות הן, אלא שהעניות מנולתן. וכשמת רבי ישמעאל, היו בנות ישראל נושאות קינה ואומרות, בנות ישראל אל רבי ישמעאל בכינה. וכן הוא אומר בשאול (שמואל ב א) בנות ישראל אל שאול בכינה:

פרק י: משנה א

נערה המאוסה, אביה ובעלה מפרין נדריה. הפר האב ולא הפר הבעל, הפר הבעל ולא הפר האב, אינו מופר, ואין צריך לומר שקים אחד מהן:

פרק י: משנה ב

מת האב, לא נתרוקנה רשות לבעל. מת הבעל, נתרוקנה רשות לאב. בזה יפה כח האב מכח הבעל. בדבר אחר יפה כח הבעל מכח האב, שהבעל מפר בבגד, והאב אינו מפר בבגד:

פרק י: משנה ג

נדרה והיא ארוסה, נתגרשה בו ביום, נתארסה בו ביום, אפלו למאה, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה. זה הכלל, כל שלא יצאת לרשות עצמה שעה אחת, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה:

נדרים י:ד – י:ז

פרק י: משנה ד

דָּרֵךְ תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, עַד שֶׁלֹּא הֵיטָה בְּתוֹ יוֹצֵאָה מֵאֶצְלוֹ, אוֹמֵר לָהּ, כָּל נְדָרִים שֶׁנִּדְרָתָ בְּתוֹךְ בֵּיתִי, הֲרִי הוּא מוֹפְרִין.
וְכֵן הִבֵּעַל עַד שֶׁלֹּא תִכְנַס לְרִשּׁוּתוֹ, אוֹמֵר לָהּ, כָּל נְדָרִים שֶׁנִּדְרָתָ עַד שֶׁלֹּא תִכְנַסִּי לְרִשּׁוּתִי, הֲרִי הוּא מוֹפְרִין, שֶׁמִּשְׁתַּכְנַס לְרִשּׁוּתוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לְהַפֵּר:

פרק י: משנה ה

בּוֹגֶרֶת שֶׁשֶׁהִתָּה שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ, וְאִלְמָנָה שְׁלֹשִׁים יוֹם,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, הוֹאִיל וּבִעָלָה חַיִּב בְּמִזְוֹנוּתֶיהָ, יִפֹּר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵין הִבֵּעַל מִפֶּה, עַד שֶׁתִּכְנַס לְרִשּׁוּתוֹ:

פרק י: משנה ו

שׁוֹמֵרֶת יָבֵם, בֵּין לֵיבָם אֶחָד בֵּין לְשְׁנֵי יָבָמִין, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר, יִפֹּר.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, לְאֶחָד אָבֵל לֹא לְשְׁנַיִם. **רַבִּי עֲקִיבָא** אוֹמֵר, לֹא לְאֶחָד וְלֹא לְשְׁנַיִם.
אָמַר **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**, מָה אִם אִשָּׁה, שֶׁקָּנָה הוּא לְעַצְמוֹ, הֲרִי הוּא מִפֶּה נִדְרֶיהָ, אִשָּׁה שֶׁהִקְנוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, אֵינוֹ דִּין שִׁפְרָה נִדְרֶיהָ.
אָמַר לוֹ **רַבִּי עֲקִיבָא**, לֹא, אִם אִמְרָתָ בְּאִשָּׁה שֶׁקָּנָה הוּא לְעַצְמוֹ, שְׁאִין לְאַחֲרִים בָּהּ רִשּׁוּת, תֹּאמַר בְּאִשָּׁה שֶׁהִקְנוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, שִׁישׁ לְאַחֲרִים בָּהּ רִשּׁוּת.
אָמַר לוֹ **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**, **עֲקִיבָא**, דְּבִרְיָךְ בְּשְׁנֵי יָבָמִין. מָה אַתָּה מְשִׁיב עַל יָבֵם אֶחָד. אָמַר לוֹ, אֵין הִיבָמָה גְּמוּרָה לֵיבָם כָּשֵׁם שֶׁהָאֲרוּסָה גְּמוּרָה לְאִשָּׁה:

פרק י: משנה ז

הָאוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ, כָּל הַנְּדָרִים שֶׁתִּדְרִי מִכָּאן עַד שְׁאָבֵא מִמְּקוֹם פְּלוֹנִי, הֲרִי הוּא קִיָּמִין, לֹא אָמַר כָּלוּם. הֲרִי הוּא מוֹפְרִין, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר, מוֹפֵר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ מוֹפֵר.

אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אִם הֵפֶר נְדָרִים שָׁבְאוּ לְכָלל אֲסוּר, לֹא יִפֶּר נְדָרִים שֶׁלֹּא
בָּאוּ לְכָלל אֲסוּר.
אָמְרוּ לוֹ, הֲרִי הוּא אֹמֵר, אִישָׁה יִקְיָמוּנוּ וְאִישָׁה יִפְרְנוּ (בַּמִּדְבָּר ל), אֶת שָׁבַע
לְכָלל הָקֵם, בָּא לְכָלל הַפֶּר. לֹא בָּא לְכָלל הָקֵם, לֹא בָּא לְכָלל הַפֶּר:

נדרים יח – יא:ג

פרק י: משנה ח

הפרת נדרים, כל היום. יש בדבר להקל ולהחמיר.
פיצד. נדרה בלילי שבת, יפר בלילי שבת וביום השבת עד שתחשך.
נדרה עם חשכה, מפר עד שלא תחשך. שאם חשכה ולא הפר, אינו יכול להפר.

פרק יא: משנה א

ואלו נדרים שהוא מפר, דברים שיש בהם ענוי נפש, אם ארחץ ואם לא ארחץ, אם אתקשט ואם לא אתקשט.
אמר רבי יוסי, אין אלו נדרי ענוי נפש:

פרק יא: משנה ב

ואלו הם נדרי ענוי נפש. אמרה, קונם פרות העולם עלי, הרי זה יכול להפר.
פרות מדינה עלי, יביא לה ממדינה אחרת. פרות חנוני זה עלי, אינו יכול להפר.
ואם לא הייתה פרנסתו אלא ממנו, הרי זה יפר, דברי רבי יוסי:

פרק יא: משנה ג

קונם שאיני נהנה לבריות, אינו יכול להפר, ויכולה היא להנות בלקט ובשכחה ובפאה.
קונם כהנים ולוים נהנים לי, יטלו על כרחו.
כהנים אלו ולוים אלו נהנים לי, יטלו אחרים:

נדרים יא:ד – יא:ז

פרק יא: משנה ד

קונם שאיני עושה על פי אבא, ועל פי אביה, ועל פי אחי, ועל פי אחיה, אינו יכול להפר. שאיני עושה על פיך, אינו צריך להפר.
רבי עקיבא אומר, יפר, שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לו.
רבי יוחנן בן נורי אומר, יפר, שמא יגרשנה ותהי אסורה עליו:

פרק יא: משנה ה

נדרה אשתו וסבור שנדרה בתו, נדרה בתו וסבור שנדרה אשתו, נדרה בנזיר וסבור שנדרה בקרבן, נדרה בקרבן וסבור שנדרה בנזיר, נדרה מן התאנים וסבור שנדרה מן הענבים, נדרה מן הענבים וסבור שנדרה מן התאנים, הרי זה יחזר ויפר:

פרק יא: משנה ו

אמרה, קונם תאנים וענבים אלו שאיני טועמת, קים לתאנים, פלו קים. הפר לתאנים, אינו מופר עד שיפר אף לענבים.
אמרה, קונם תאנים שאיני טועמת וענבים שאיני טועמת, הרי אלו שני נדרים:

פרק יא: משנה ז

יודע אני שיש נדרים, אבל איני יודע שיש מפרין, יפר.
יודע אני שיש מפרין אבל איני יודע שזה נדר, רבי מאיר אומר, לא יפר, ויחכמים אומרים, יפר:

נדרים יא:ח – יא:יא

פרק יא: משנה ח

הַמְּדַר הַנָּאָה מִחֲתָנּוּ וְהוּא רוֹצֶה לָתֵת לְבִתּוֹ מַעוֹת, וּמַר לָהּ, הֲרִי הַמָּעוֹת הָאֵלּוּ נְתוּנִים לָךְ בְּמִתְּנָה וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיֶה לְבַעֲלֶךָ רְשׁוֹת בָּהֶן, אֲלֵא מָה שָׂאתָ נוֹשֵׂאת וְנוֹתֶנֶת בְּפִיד:

פרק יא: משנה ט

וְנִדְרֵי אֲלֻמְנָה וּגְרוּשָׁה יָקוּם עָלֶיהָ (במדבר ל) כִּי־צִד. אָמְרָה, הֲרִינִי נְזִירָה לְאַחֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם, אִם עַל פִּי שְׁנֵשֵׁאת בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, אֵינִי יָכוֹל לְהִפָּר. נְדָרָה וְהִיא בְּרִשׁוֹת הַבַּעַל, מִפֶּר לָהּ. כִּי־צִד. אָמְרָה, הֲרִינִי נְזִירָה לְאַחֵר שְׁלֹשִׁים, אִם עַל פִּי שְׁנֵתְאֻמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים, הֲרִי זֶה מוֹפֵר. נְדָרָה בּוֹ בַּיּוֹם, נִתְגַּרְשָׁה בּוֹ בַּיּוֹם, הִחֲזִירָהּ בּוֹ בַּיּוֹם, אֵינִי יָכוֹל לְהִפָּר. זֶה הַכֹּל, כָּל שִׁיִּצָּאת לְרִשׁוֹת עֲצָמָה שְׁעָה אַחַת, אֵינִי יָכוֹל לְהִפָּר:

פרק יא: משנה י

תִּשְׁעַ נְעֻרוֹת, נְדָרֵיהֶן קִיָּמִין. בּוֹגֶרֶת וְהִיא יְתוּמָה, נַעֲרָה וּבִגְרָה וְהִיא יְתוּמָה, נַעֲרָה שֶׁלֹּא בִּגְרָה וְהִיא יְתוּמָה, בּוֹגֶרֶת וּמֵת אָבִיהָ, נַעֲרָה בּוֹגֶרֶת וּמֵת אָבִיהָ, נַעֲרָה שֶׁלֹּא בִּגְרָה וּמֵת אָבִיהָ, נַעֲרָה שָׁמַת אָבִיהָ וּמִשְׁכַּמֹּת אָבִיהָ בִּגְרָה, בּוֹגֶרֶת וְאָבִיהָ קָיָם, נַעֲרָה בּוֹגֶרֶת וְאָבִיהָ קָיָם. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר, אִם הַמִּשְׁיָא בִּתּוֹ הִקְטִנָּה, וְנִתְאֻמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה וְחִזְרָה אֶצְלוֹ, עֲדִין הִיא נַעֲרָה:

פרק יא: משנה יא

קוֹנֵם שְׂאִינִי נְהִינִית לְאַבָּא וּלְאַבִּידָא אִם עוֹשֶׂה אֲנִי עַל פִּיד, שְׂאִינִי נְהִינִית לָךְ אִם עוֹשֶׂה אֲנִי עַל פִּי אַבָּא, וְעַל פִּי אָבִידָא, הֲרִי זֶה יָפֵר:

נדרים יא:יב – נזיר א:ג

פרק יא – משנה יב

בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונוטלות כתבה, האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינך, נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר, שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה. אלא האומרת טמאה אני לך, תביא ראיה לדבריה. שמים ביני לבינך, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יפר חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים.

פרק א : משנה א

כל כנויי נזירות כנזירות. האומר אהא, הרי זה נזיר. או אהא נוה, נזיר. נזיק, נזיח, פזיח, הרי זה נזיר. הריני כזה, הריני מסלסל, הריני מכלכל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפרים, **רבי מאיר** אומר, נזיר. **וחכמים** אומרים, אינו נזיר.

פרק א : משנה ב

הריני נזיר מן החרצנים, ומן הזגים, ומן התגלחת, ומן הטמאה, הרי זה נזיר וכל דקדוקי נזירות עליו. הריני כשמשון, כבן מנוח, כבעל דלילה, כמי שעקר דלתות עזה, כמי שנקרו פלשתים את עיניו, הרי זה נזיר שמשון. מה בין נזיר עולם לנזיר שמשון. נזיר עולם, הכביד שערו, מקל בתער ומביא שלש בהמות. ואם נטמא, מביא קרבן טמאה. נזיר שמשון, הכביד שערו, אינו מקל. ואם נטמא, אינו מביא קרבן טמאה.

פרק א : משנה ג

סתם נזירות שלשים יום. אמר הריני נזיר אחת גדולה, הריני נזיר אחת קטנה, אפלו מכאן ועד סוף העולם, נזיר שלשים יום. הריני נזיר ויום אחד, הריני נזיר ושעה אחת, הריני נזיר ומחצה, הרי זה נזיר שתים. הריני נזיר שלשים יום ושעה אחת, נזיר שלשים ואחד יום, שאין נזרים לשעות.